

ROMICA ØSTER

ÚR RUMENSKA MELDRINUM Í FØROYSKA FRÍÐIN

- Eg minnst, at teir, sum sótu við síðuna av mær, tóku fast um setrini tá ið vit skuldu lenda. Eg hugsaði hví teir gjørdu hetta, men tað kom eg so at merkja, sigur Romica Øster um landingina í Føroyum, sum eisini gjørdist landingin í eitt fullkomiliga øðrvísi lív, enn tað hann frammanundan var vanur við sum fulltíðar flogbóltsspælari í heimlandinum Rumenia

**Komandi vikur-
nar fer Ítróttar-
sosialurin at varpa
ljós á útlendingar
í føroyskum
ítrótti**

Pætur Albinus

Hann er eitt kent andlit í føroyska flogbóltslagslagnum, tann 198cm høgi Romica Øster, sum fyri skjótt 20 árum síðan fór úr heimlandinum Rumenia og kom til Føroya at spæla flogbólt. Fyrst sum spælari, nú sum venjari – men eisini við síðuna av flogbóltinum hevur hann fingið eitt lív, sum í mangar mátar ger hann til ein av okkara.

Rumenia

Dópsnavnið er Romica Pascu, og hann er føddur og uppvaksin í rumenska býnum Craiova, har tað bógva áleið ein hálv millión fólk. Fyrstu árin royndi Romica seg í nógvum ítróttum, eitt nú í kurvabólti, hondbólti, fimleiki, borðtennis og fíking, men hann gekk í fótasporunum hjá eldra bróðuri sínum, Dan, og fór at spæla flogbólt sum 10 ára gamal. Frálæruna fekk hann í Universitatea Craiova, sum er eitt stórt og gott felag, sum í ár vann greipuna í rumenskum flogbólti. Dan Pascu er høvuðsvenjari í felagnum.

Romica byrjaði at spæla við U12-liðnum, seinni U14, og tá ið hann kom í U16-deildina, byrjaði liðið at vinna meira. Tað var eisini sum

16 ára gamal, at Romica á fyrsta sinni varð innlimaður í besta hópin hjá felagnum, har hann slapp at venja við og eisini fekk eitt sindur av tíð inni á vøllinum.

Tað serliga við Romica var, at hann kundi spæla alla staðni á vøllinum. Honum dámdi tó best at vera hevari.

Romica fór á universitet í Craiova. Hann las ítrótt í fyra ár, og spældi samstundis flogbólt. Hann var fulltíðar flogbóltsspælari í 17 ár og umboðaði tilsamans seks ymisk lið.

- Eg fór har, sum besti sáttmálin var. Onkuntíð vóru teir góðir, onkuntíð

minni góðir. Serliga í Universitatea Bacau høvdu teir ilt við at gjalda lønir. Teir bóðu okkum bíða, tí lønin var ávegis, men hon kom ongantíð fram, sigur Romica, sum síðani rýmdi úr felagnum, har Daniel Rapa, sum seinni spældi við VÍF, eisini var. Hann var á hondbóltslinjuni, og teir báðir hittust tilvildarliga í Føroyum nøkur ár seinni.

Føroyar

Sum árinu gingu fekk Romica ætlanir um at flyta úr Rumenia. Hóast landsins leiðari, Nicolae Ceaușescu, var fallin, so kendi Rumenia

framvegis avleiðingarnar av tí hart stýrda kommunistiska stýrinum – ikki tí, Romica og aðrir flogbóltsspælarnar høvdu tað gott. Teir sluppu at keypa úr handli, ið var tilegnaður flogbóltsspælarnum sum honum, og teir sluppu eisini uttanlands. Tað sluppu tildømis aðrir familjulimur hjá Romica ikki.

Í 1999 setti Romica sær fyri at fara úr heimlandinum.

- Eg var einsamallur, og eg saknaði eina gularót. Eg ætlaði mær til Kanada at finna mær arbeiði og eitt felag at spæla við. Eg tosaði eisini við eitt felag í Italia,

men tað var ikki serliga seriøst, greiðir Romica frá, sum best sum hann var tilreiðar at fara til Kanada fekk eitt heilt øðrvísi tilboð.

- Nakrar mánaðir áðrenn eg skuldi fara, ringdi Ion Geolgău, sum tá var venjari hjá HB, til sín góða vinmann frá tíðini í Craiova, nevniliga beiggja mín, og spurdi um hann hevði hug at koma til Føroya at spæla. Tað vildi hann ikki, kanska serliga tí at hann var í holt við at lesa ítrótt, sigur Romica.

- Hann spurdi so meg ístaðin. Tað fyrsta, ið eg hugsaði, var hvat Føroyar var fyri nakað. Ion greiddi mær frá, at Føroyar var eitt friðarligt og hugnaligt land við fittum fólk. Hann bað meg royna eitt ár, og eg hugsaði hví ikki. Mín karriera var kortini liðug. Tað var ov nógv at venja triggjar ferðir um dagin, helt Romica, sum síðani setti seg í flogfarið til Føroya.

- Eg minnst, at teir, sum sótu við síðuna av mær, tóku fast um setrini tá ið vit skuldu lenda. Eg hugsaði hví teir gjørdu hetta, men tað kom eg so at merkja, sigur Romica um eyðkendu innflúgvina í Vágum.

Móttøkan

Romica minnst aftur á fyrstu tíðina í Føroyum sum

verandi góða. Hann var spælandi venjari hjá Fleyr, og teg í felagnum gjørdur alt fyri at hann skuldi trívast her. Serliga minnst hann góðu hjálpinu frá Rosu Jacobsen, Klæminti Isaksen, Jan Hentze og landsmanninum Doru Tiberiu á Torvlaðnum.

- Mær dámdi beinanvegin í Føroyum. Tað var stuttligt at spæla. Tað var nakað annað at koma frá at vera professionellur til at venja triggjar ferðir um vikuna, men eg royndi at koyra hart á teir, sigur Romica, sum hevur spælt við Fleyr og Fram heilt fram til fyri seks árum síðani.

- Eg fekk trupulleikar við tí eina knænum, so eg helt tað vera best at steðga, sigur hann.

At bráðliga skifta rumensku tilveruna út við ta føroysku var ikki bara sum at siga tað.

- Tað var ringt at fara til arbeiðis fyrstu tíðina. Eg hevði jú bara iðkað flogbólt áðrenn. Eg arbeiðdi á flakavirkinum Ísbjergi í trý ár, og so havi eg eisini arbeiðt sum ítróttarlærari í studentaskúlanum í eitt háltv ár, greiðir Romica frá, sum av álvara fekk næmingarnar at merkja, at hann kemur frá

